

ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ 'เพลงโศกนิรันดร์ (ฉางเอินเกอ)'

ช่วงปลายรัชสมัยของถังเสวียนจงหลี่หลงจี พระองค์ทรงโปรดปราน
หยางกุ้ยเฟย (หยางอวี่หวน) เป็นพิเศษ ทั้งสองลุ่มหลงมัวเมาเสพสุข
ดูดีมีรักใคร่ ไม่สนใจบ้านเมือง รัชศกเทียนเป่าปีที่สิบสี่ อันลู่ซ่านก่อกบฏ
ครั้งปีให้หลัง กองทัพกบฏบุกยึดฉางอัน ถังเสวียนจงหลี่หลงจีกับ
หยางกุ้ยเฟยต่างตื่นตระหนกหลบหนีออกจากเมืองหลวง ขณะ
เสด็จลี้ภัยมาถึงเนินหม่าเหว่ย แม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จมาด้วยจู่ๆ
ก็ก่อการจลาจล ภายใต้อาณัติการณั้บับบังคับ ถังเสวียนจงจำต้อง
ตัดสินใจให้พระทัยพระราชทานความตายให้กุ้ยเฟย โดยมอบหน้าที่นี้ให้
ขันทีคนสนิทเกาลีชื่อเป็นคนจัดการอย่างลับๆ ต่อมาเล่าลือกันว่า
หยางกุ้ยเฟยในเวลานั้นไม่ได้ตาย หากแต่หลบหนีไปญี่ปุ่น ทำให้ญี่ปุ่น
ในปัจจุบันมีตำนานเล่าขานเกี่ยวกับหยางกุ้ยเฟยอยู่มากมาย

ห้าสิบปีหลังจากนั้น นักกวีไป๋จวีอื่กับสหายเงินหงและหวังจื่อฟู
ได้เดินทางท่องเที่ยวไปยังอารามเซียนโหยวซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับโรงพักม้า
หม่าเหว่ย ด้วยเพราะรู้สึกสะเทือนใจในชีวิตรักแสนวันทระหว่ง

ถึงเสวียนจงกับหยางกู่ยเพยหวังจื้อฟูจึงเสนอให้ไปจวีอู้แตงกลอน
บันทึกเรื่องราวความรักที่ต้องจบลงด้วยความตายนี้ไว้ ไปจวีอู้
นี่ก็เห็นดีด้วยเลยสะบัดพู่กันแต่ง 'เพลงโคกนิรันดร' ออกมา บันทึก
เรื่องราวความรักของหลี่หลงจีกับหยางอวี๋หวนไว้ในบทกวี กลายเป็น
ผลงานชิ้นเลิศสืบทอดต่อกันมานับพันปี แต่วิธีประหารหยางกู่ยเพยนั้น
กลับไม่มีการบันทึกไว้ในพงศาวดารใดๆ แม้แต่น้อย ทำให้ตลอด
ระยะเวลาที่ผ่านมา มีการคาดเดาเรื่องความเป็นความตายของหยางกู่ยเพย
ไปต่างๆ นานา

'เพลงไศกนิรันดร์'

จักรพรรดิอันหมกมุ่นใฝ่ในาริ
แม้นครองราชย์หลายปีมิเว้นหา
สกุลหยางมีหญิงรุ่นจำเริญตา
ซุกซ่อนในเคหามีแพร่งพราย
ด้วยเกิดมางามพร้อมยากปล่อยรัก
ครั้นจึงเลือกผู้ตำหนักเจ้าเคียงขวัญ
ยามชม้ายพรายยืมร้อยเพราพรรค
หวังหวังนางในไร้โฉมปอง
วสันต์หนาวโปรดนางสงระหวาชิง
น้ำอุ่นยิ่งอาบผิวนวลเนียนผุดผ่อง
อ่อนทวยแรงนางข้าหลวงคอยประคอง
เป็นครั้งแรกสนองพระกรุณา
เกล้าเมษาพัทตร์บุปผาปิ่นทองไหว
มั่งกสิบบัวอบอุ้นกายคือนวสันต์

ชั่วคืนฝันอาทิตย์สูงสุกแสงสั้น
นับแต่นั้นเข้ามือออกกิจงานเมือง
ปรนนิบัติร่วมราตรีมีมิขาด
วสันต์ประพาสตามติดชิดแขนย
ดำเนินในสามพันนางเหล่าทราชมช
สามพันเอยกลับรักชอบเพียงผู้เดียว
อยู่เรือนทองแต่งองค์รับราตรีกาล
อิมสำหรับเมาวสันต์ในหยกหอ
ญาติพี่น้องได้คักคินาถ้วนหน้าหนอ
ตระกูลก่อจ่ารัสเรื่องชวนชอบชม
จนบิดามารดาในใต้หล้า
เลิกนำพานบุตรชายหมายบุตรสาว
วังหวางซิงเขาหลีซานเทียมกลางหว
สังคีตพราวแว่วดังกลางสายลม
เพลงขับคลอระบำร้ายคนตรีประสาน
ทั้งทิวาราชสำราญมิรู้สิ้น
กลองข้าศึกอวี๋หยางสะเทือนดิน
'อาภรณ์พราย' หยุดสิ้นสะดุคพลัน
ฝุ่นตลบกลบเมืองฟ้าทั่วเก้าชั้น
พาบริวารหมื่นพันมั่งหรีดหนี
ราชยานเคลื่อนค้อยคอยพักที่
พันประตู้อยกว่าหลีเพียงเท่านั้น
หกทัพท้วงไม่เคลื่อนพลอัปจนสิ้น
หน้าหมาเหวยผืนยุพินปลิดชีพเศร้า

ศิราภรณ์หล่นพื้นไร้คนเอา
 ปิ่นปักเกล้าทองหยกตกกระจาย
 ได้แต่ทรงปิดพระพักตร์มีอาจช่วย
 อัสสุชลระคนด้วยโลหิตสาย
 ฝุ่นละอองต้องลมสารทพาทัดพาย
 ทางคดไต่ด่านเจียนเกอวนเวียนชั้น
 ด้านล่างเขาเอ่อเหมยคนจรน้อย
 ธงทิวด้วยแม่อาบแสงอับรัศมี
 ถิ่นชื่อชวนสู่เจียงไฮ่สู่ซานซจี
 ทุกทิวาราตรีราชคะเน็ง
 ราชนิเวศน์เห็นจันทร์ทอแสงเศร้า
 คืบฝนเกล้าเพลงกระดิ่งเสียงโคกหมอง
 ฟ้าดินผันคืนหวนยามมังกรทอง
 ถึงถิ่นต้องให้หวนชวนอาลัย
 เนินห่ม่าเหวยข้างใต้ในโคลนดิน
 ร่วงยุพินไม่เห็นอยู่ที่ม้วยมรณ
 ขุนนางยังนำตาหลังชุ่มอาภรณ์
 แลบูรพาเห็นนครเคลื่อนอาชา
 กลับมาถึงอุทยานยังเหมือนเก่า
 บัวไท่เยี่ยชูเฝ้าหลิวเว่ยยาง
 ปทุมปานดวงหน้าหลิวคิ้วบาง
 เช่นนี้แล้วใครบ้างไม่หลังชล
 ลมวสันต์วันเถาหลี่ผลิดอกแย้ม
 ฝนสารทแต่มียามอุ้งงูใบปลิดสาย

พระราชฐานใต้และตงทงภู้าร้างตาย
ใบไม้ป้วยเต็มพื้นไม่กวาดทิ้ง
ศิษย์สังคีตสวนสาสี่ฝมกลายขาว
นางกำนัลชั้นที่เฒ่าชราสิ้น
วิกาลเปลี่ยวหึ่งห้อยเคว้งคว้างบิน
โคมเดียวดายดับดินไม่หลับนอน
รอนานเนิ่นจึ่งกลองดั่งระฆังบอกกาล
แสงเรืองรองดาราธารเจียนหลบฟ้า
กระเบื้องยวนยางเกาะน้ำค้างมากคณนา
ยามห่มแพรหนาวใครหนาวจักร่วมเคียง
แรมปีพื้นเป็นห่างตายคนละภพ
วิญญานนางไม่มาสบเข้าสู่ฝัน
นักพรตจากหลินฉยงเยื่อนหงตุนั้น
ใช้คาถาเรียกวิญญานผู้คนได้
เพราะซาบซึ่งราชคะเนิงไม่รู้วาย
นักพรตท่อมเทกายแสงงหา
ตะบึงฟุ้งมุ่งไปดุจสายฟ้า
ไต้่นภาแทรกปฐพีขอเพียงเจอ
ขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าลงปรภพ
สองสถานล้วนไม่พบอดี
พลันยินว่าเหนือสมุทรเขาเขียนมี
ตั้งคีรีแฝงม่านหมอกหลอกพรางตา
อันหอห้องวิจิตรงามท่ามกลางเมฆ
เหล่าเทพโคมชั้นเอกอยู่อาศัย

มีหนึ่งนั้นนามไท่เจินน่าแคลงใจ
 ผิดละไม่พักตร์เจ็ดฉายคล้ายคลึงนาง
 เคาะประตูเรือนประจิมหวังสี่บถาม
 เสี่ยวอวี๋ตามซวงเจิงแจ้งรายงานให้
 ครั้นได้ยินจักรพรรดิส่งทูตเยี่ยมกราย
 ในมุ้งพรายดวงจิตตื่นจากฝันพลัน
 รวบอารมณ์ผลั๊กหมอนลูกหลังเลใจ
 ม่านมุกไหวจากบังเงินแยมเปิดค้อย
 เพิ่งตื่นขึ้นเกล้าเกศาจึงเอียงย้อย
 ศิราภรณ์ไม่เรียบร้อยเดินออกมา
 สายลมพัดแขนอารมณ์แผ่วพลิวไหว
 แลคล้ายร้าย 'อารมณ์พราย' ครั้งสนอง
 ดวงหน้าवलเหวว่าน้ำตานอง
 ดอกสลีต้องพิรุณประหนึ่งปาน
 ดวงเนตรซึ่งจับจ้องผู้แทนองค์
 หลังอนงค์จากพรากข่าวลับหาย
 สิ้นการุณย์ตำหนักเจ้าหยางหมดสลาย
 วังเมิงไหลวันเวลาช่างยาวนาน
 หันมองดูโลกมนุษย์ที่เบื้องล่าง
 หมอกธุลีบังขวางขวางอันสิ้น
 นำของเดิมแทนใจรักห้วงถวิล
 ฝากกล่องมุกและยอดปิ่นส่งกลับไป
 เหลือเก็บไว้หนึ่งด้ามปิ่นหนึ่งฝากกล่อง
 แบ่งยอดทองเปลือกลมุก ๓ รักษา

บทนำ

ในคืนค่าธรรมดาคืนหนึ่ง

ณ ปากแม่น้ำเฟินสุ่ยต้นลำน้ำสวินหยาง ผิวน้ำราบเรียบตั้งคันช่อง
เงาจันทร์เต็มดวงส่องสะท้อนอยู่กับผิวน้ำงดงามไร้ที่ติ ภายใต้แสงจันทร์
กระจ่าง ประกายสีม่วงของดอกหญ้าตี* กับสีแดงฉานดั่งเพลิงของ
ใบเฟิง** ริมลำธารราวกับซีดหม่นทอดสีจนหมดสิ้น

จู่ๆ กระแสลมแผ่วเบาสายหนึ่งก็วูบผ่าน กอหญ้าตีส่ายไหว
ตามแรงลม เผยให้เห็นถึงเงาของเรือแจวที่กำลังลอยตะคุ่มๆ อยู่ภายใน
คนชุดดำกลุ่มหนึ่งหมอบแนบร่างอยู่บนเรือ สายตาจับจ้องอยู่เหนือผิวน้ำ
ที่ห่างออกไปไม่กี่ไกลสักเท่าใดนัก... ที่นั่นมีเรือน้อยตกแต่งวิจิตรงดงาม
จอดนิ่งอยู่ลำหนึ่ง ยามนี้คนที่อยู่ภายในห้องกำลังผลัดหน้าต่างข้างลำเรือ
เปิด เผยให้เห็นถึงแสงเทียนริบหรี่ราวกับเมล็ดถั่วที่อยู่ด้านใน แสงส่อง
สะท้อนพื้นผิวน้ำกว้างไกลแจกดาวตกที่โผล่ขึ้นจับปล้นทันที

ผิวน้ำสว่างไสวด้วยแสงจากโคมเทียน

* ดอกหญ้าตี (ตีฮวา) หมายถึง Amur silver grass (*Miscanthus sacchariflorus*)

** ต้นเฟิง หมายถึงต้นเมเปิ้ล

ที่อยู่กลางแสงเทียน คือเงาร่างสะอิดสะเอ้งของสตรีนางหนึ่ง รูปโฉมโฉมพรรณแม้จะร่วงโรย แต่ครั้นนางยกแขนขึ้นน้อยๆ เสียงบรรเลงพิณผีผาเสนาะก้องกังวานก็ดังลอยออกมาจากภายในห้อง ลอยละล่องอยู่ท่ามกลางผิวน้ำเสียบงัน

บนเรือแจวที่ไต่กอหญ้าตีเป็นกำบัง คนชุดดำที่คล้ายเป็นหัวหน้า เอ่ยกระซิบ "เตรียมลงมือได้"

คนชุดดำที่อยู่บริเวณกราบเรือทั้งสองด้านเริ่มขยับไม้พาย พวกเขาพาเรือแล่นออกจากส่วนลึกของกอหญ้าตี มุ่งหน้าตรงไปยังแสงเทียน ดังกล่าวอย่างเชื่องช้าเสียบเสียบ

จู่ๆ เสียงบรรเลงผีผาก็หยุดชะงัก เรือลำหนึ่งปรากฏขึ้นที่ทางด้านหลังของเรือน้อยที่ตกแต่งอย่างวิจิตรงดงามนั้น นายเรือทั้งสอง ตะโกนทักทายกันเสียงดัง เรือลำหลังเทียบข้างเรือลำแรกช้าๆ ที่แท้ทิศทางที่เรือลำนี้ต้องการจะมุ่งหน้าไปก็ถูกเรือน้อยขวางอยู่ มิว่าก่อนหน้านั้นพวกเขาชุดดำบนเรือแจวถึงไม่ทันสังเกตเห็น

"หยุด!" คนที่เป็นหัวหน้ารีบโบกมือเป็นสัญญาณ

เรือแจวข่มประชิดริมกอหญ้าตีอีกครั้ง ด้วยเพราะยามนี้พวกเขาอยู่ห่างจากอีกฝ่ายไปไม่มาก จึงมองเห็นการเคลื่อนไหวบนเรือน้อยได้แจ่มแจ้ง เขาเห็นพวกนายเรื่อนำไม้กระดานมาวางพาดไว้ระหว่างเรือทั้งสอง โคมแดงหลายดวงถูกยกสูง แสงไฟสาดส่องลงบนร่างของบัณฑิตอาภรณ์เขียวที่กำลังเดินอยู่บนไม้กระดาน มุ่งหน้าตรงไปยังเรือน้อยลำนั้น

จากใบหน้าและรูปร่าง อายุอานามของชายคนดังกล่าวเหมือนจะไม่ค่อยน้อยแล้ว แต่หนวดเครายาวที่อยู่บริเวณขากรรไกรกลับยังคงดำขลับ อีกทั้งยังดูแลตลกแต่งเป็นอย่างดี สีหน้าเผยให้เห็นถึงความปราดเปรื่อง

สูงส่งที่นักปราชญ์พึงมี

บนเรือแจว ชายชุดดำผู้เป็นหัวหน้าตะลึง "เหตุใดถึงเป็นเขาได้"
 บัณฑิตในอารมณ์สี่เขี้ยวเหยียบเท้าขึ้นเรือน้อยได้ไม่ทันไร ในเรือ
 ก็มีคนออกมาต้อนรับรวดเร็ว อีกฝ่ายคารวะแสดงความปรารถนาดีด้วย
 น้ำใสใจจริง "ได้เท้าชื่อหมา*..."

"แม่นาง" ไปจิวอี้ชื่อหมาแห่งเจียงโจวยิ้มตอบ "บทกวีที่ตกลงรับปาก
 ข้าได้จัดการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คินนี่จึงตั้งใจนำมามอบให้กับท่าน"

ในอ้อมแขนของสตรีนางนั้นยังคงโอบกอดผีผาตัวหนึ่งไว้ นาง
 ก้มหน้าพูดอย่างนอบน้อม

"ข้าน้อยฐานะต้อยต่ำ ไหนเลยควรให้ได้เท้าชื่อหมาต้องนำมา
 มามอบให้ด้วยมือตนเองเช่นนี้"

"แม่นางถ่อมตัวเกินไปแล้ว ความจริง ที่ข้าเข้าไปกำลังคิดก็คือ..."
 ไปจิวอี้จ้องมองดูอีกฝ่าย "หากแม่นางชื่นชมกลอนบทนี้ เพียงบรรเลง
 บทเพลงเพื่อข้าสักบท เท่านั้นก็นับว่าเพียงพอแล้ว"

ได้ยินเช่นนั้นสตรีคนดังกล่าวก็แหงนหน้าขึ้น แสงจากโคมเทียน
 อาบไล้ใบหน้านาง ไปจิวอี้รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายเหมือนจะอายุมากกว่า
 ที่ตนเองคิดไว้เมื่อวานอยู่ประมาณหนึ่ง แต่ถึงกระนั้นจมูกปากคิ้วดวง
 งดงามชวนหวนไหวของนางก็ยังคงทำให้เขาตระหนักได้อยู่ดีว่าในอดีต
 นางเคยงดงามเพียงใด หากแต่ยามนี้สรรพสิ่งได้ผันผ่านไปตามกาลเวลา
 โดยแท้

น้ำประหลาด ไปจิวอี้แอบคิด เมื่อคืนวานนางบอกกับเขาว่า
 อีสตรีชราเฒ่าไปตามกาล แม้นตอนนั้นนางซ่อนใบหน้าอยู่หลังแสงเทียน

* 'ชื่อหมา' เป็นได้ทั้งนามสกุลสองพยางค์และตำแหน่งขุนนาง ซึ่งหน้าที่รับผิดชอบและความสำคัญ
 แตกต่างกันในแต่ละยุคสมัย ในสมัยราชวงศ์ถัง ชื่อหมาเป็นเพียงตำแหน่งที่ตั้งไว้สำหรับขุนนางผู้ถูก
 ลดขั้นให้ไปประจำที่เมืองระดับจิว อยู่ใต้อาณาเขตของเจ้าเมือง (ชื่อสื่อ) คอยช่วยงานทั่วไป ไม่ได้มีหน้าที่
 รับผิดชอบชัดเจน

อีกทั้งยังกอดผีผาปิดบังโฉมหน้าไว้อีกครั้ง แต่รูปร่างท่าทางคำพูดคำจาของนางยามนั้นกลับชวนให้เขารู้สึกว่าอย่างมากนางก็อายุแค่ครึ่งของสตรีวัยกลางคนเท่านั้น แต่ที่เขาเห็นในยามนี้ อายุของนางน่าจะเกินกว่าที่เขาประเมินไว้ก่อนหน้านี้อยู่มากทีเดียว

"ได้เท่าชื่อหมา เชิญเข้ามานั่งด้านในก่อนเถอะ"

ไปจวีอี้ได้สติ และรีบเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปภายในห้อง ครั้นนั่งลงเป็นที่เรียบร้อย เขาก็หยิบกลอนในอกเสื้อออกมา คลี่มันลงบนโต๊ะ

"แม่นาง เชิญอ่าน"

นางอ่านออกมาทีละคำๆ "ผี ผา จา ริก"

ไปจวีอี้นึกหิวๆ อยู่ในใจ ว่ากันตามจริง ถึงยามนี้เขาจะกลายเป็นรัตนกวีผู้มีชื่อเสียงเป็นที่ประจักษ์แล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งที่ได้ยินผู้คนขับขานบทกวีของตนเอง ก็ยังคงไม่อาจควบคุมความรู้สึกภาคภูมิใจระคนวิตกกังวลเช่นนี้ได้ โดยเฉพาะวันนี้ ไม่รู้เหตุใดยามนางเริ่มอ่านบทกวีของเขา ถึงได้รู้สึกนอนบ่นอ้อมตบไม่ต่างอันใดกับผู้เป็นศิษย์ที่ไม่อาจอดใจรอให้นางพยักหน้าไหว

"ราตรีกลารสวินหยางมาส่งแขก ลมสารทแทรกใบเฟิงหญ้าตีไหว เจ้าภาพหลงจากม้าขึ้นเรือไซริ่ ยกจอกหมายขึ้นมีนกลับไร้เพลง"

ท่ามกลางเสียงขับขานแผ่วเบาของนาง จู่ๆ ภาพการพบพานกันโดยบังเอิญของเขากับนางเหนือผืนน้ำเมื่อคืนวานก็ปรากฏขึ้นต่อสายตาของไปจวีอี้อีกครั้ง

"พันรื่องหมื่นเรียกเริ่มออกมา อรชรอุ้มผีผาบังครึ่งโฉม เพียงปรับสายสองสามเสียงไซ่ประโคม มิทันโหมเป็นเพลงก็ให้อารมณ์" นางหยุดอ่าน พุดออกมาเพียงแผ่ว "เยี่ยม"

ไปจวีอี้ยิ้มสำรวม ด้านหลังยังมีตึกว่านี่อีก เขามั่นใจ กลอนยาว

ที่เขาเพียรแต่งมันทั้งวันทั้งคืนนี้ สุดท้ายย่อมต้องกลายเป็นบทกวีที่ผู้คน จะขานขับไปชั่ววันจันทร์ต่อจาก 'เพลงโคกนิรันดร' แน่ ตัวอักษรแต่ละตัว ประโยคแต่ละประโยคในบทกวีต้องสยบใจผู้คนทั่วหล้า รวมถึงสตรี นำพิศวงที่อยู่ตรงหน้าเขาผู้นี้ด้วย

นางอ่านต่อ "ติดแผ่วเบาบ้างยกดิ่งได้แซมซ้ำ เริ่ม 'อาภรณ์นางฟ้า' ต่อ 'हनน้อย' สายใหญ่รั้วดูจวนชิดกระหน่ำรอย สายเล็กคอยตัดพัก ดังพิมพ์"

นางยังอ่านเร็วขึ้นเรื่อยๆ ความรู้สึกตื่นเต้นในน้ำเสียงปรากฏชัด ยากปิดบัง รวากับมีอะไรบางอย่างลึกลงไปในใจนางกำลังตื่น จวนเจียน จะกะเทาะออกจากเปลือกมาในไม่ช้า

ใจของไปจวี้อีโองก็เต้นระล่ำ สำหรับเขาแล้วมันเป็นเรื่องมีคนชื่นชม รู้สึกร่วมไปกับบทกวีของเขานั้นจะไม่ใช่เรื่องนอกเหนือความคาดหมาย แต่ประการใด หากแต่ในยามนี้เขากลับรู้สึกอึดอัดเหมือนอย่างประหลาด

ครั้นอ่านถึง "ซ่อนขุนห้องเร้นกลัดกลุ้มอยู่ภายใน ยามเสียง ไร่ซบสำเนียงซัดกว่ามี" จู่ๆ นางก็ชำเลืองมองมาทางไปจวี้อี สายตา เต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์อาลัยอาวรณ์ลึกล้ำ ทำเอาไปจวี้อีถึงกับ เคลิบเคลิ้มใจลอย ลืมความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยในอายุของอีกฝ่าย ไปจนสิ้น

หลังจากนั้นเพียงครู่ เขาก็ได้ยินนางอ่านต่อ "บรรเลงจบอาจารย์ กล่าวยกย่อง ทุกท่าท่วงทิวเหนียงมอริษยา" นางหัวเราะออกมาเบาๆ "คำว่าอาจารย์กล่าวยกย่อง ชำน้อยพูดถึงมันไว้เมื่อวาน เพียงแต่ คำว่าทิวเหนียงนี้..."

"อา...เมื่อคืนวานตอนได้ยินแม่นางพูดถึงความรุ่งโรจน์ในอดีต รูปโฉมความสามารถโดดเด่นไม่เป็นสองรองผู้ใดในนครหลวง ข้าเลย

จงใจใส่ประโยคดังกล่าวลงไปในบทกวี หรือแม่นางรู้สึกว่ามีอันใด
ไม่เหมาะสม"

"ข้าเหนื่อยเพียงใคร่รู้ ชิวเหนียงผู้นี้ท่านหมายถึงผู้ใด"

ไปจวี้อี้อลังเลเล็กน้อย...ชิวเหนียง แน่นนอนยอมต้องหมายถึง
ผู้ชิวเหนียงคนอีกอันดับหนึ่งแห่งตรอกผิงคัง เทศกาลจงเหอปีนีวกันว่า
โคมสะคราญผู้ชิวเหนียงได้อำลาโลกนี้ไปแล้วที่แม่น้ำซีเจียง ไปจวี้อี้อ
ที่ถูกเนรเทศมายังเจียงโจวกว่าจะรู้ข่าวเวลาก็ล่วงเลยไปแล้วหลายเดือน
ด้วยเพราะรู้สึกหุดหู่ใจไม่ใช่น้อย ดังนั้นเมื่อคืนวานตอนเขียน 'ผีผาจาริก'
เพื่อบรรยายถึงท่วงท่าสง่างามของโคมสะคราญบรรเลงผีผา เขาเลย
ถือโอกาสหยิบยืมชื่อผู้ชิวเหนียงขึ้นมาใช้

ยามนี้ ครั้นอีกฝ่ายกล่าวขึ้นมา ไปจวี้อี้อก็ตระหนักว่าถ้อยคำ
ประโยคนี้ออกจะดูเอาแต่ใจเกินไปอยู่สักหน่อย จำต้องรู้ว่าหลายปีมานี้
ชื่อเสียงของผู้ชิวเหนียงนั้นโด่งดังไม่ใช่น้อย การที่ใช้มันเทียบเคียงกับ
โคมสะคราญบรรเลงผีผาเมื่อหลายปีก่อนนั้นออกจะเป็นการไม่เหมาะสม
สักเท่าใด

เขายิ้มระอึกระอ่วน "สองปีมานี้ผู้ชิวเหนียงนับเป็นคณิกา
ขายศิลป์ที่โด่งดังที่สุดในฉางอัน มิเช่นนั้นแม่นางก็บอกข้ามาเถิด
ว่าชื่อแซ่ของคณิกาขายศิลป์ที่มีชื่อเสียงทัดเทียมกับท่านในยามนั้นคือ
ผู้ใด ข้าจะแก้ไขให้"

"เรื่องนี้หาได้จำเป็นไม่" สตรีนางนั้นพูด "สตรีในสำนักมักมีคนชื่อ
ชิวเหนียงอยู่เสมอ ใต้เท้าชื่อหมาแดงไว้เช่นนี้ได้มีปัญหาคืออย่างไร
หากใช้ชื่อของข้าในยามนั้นจริง เกรงว่าจะทำให้คนล่วงรู้ถึง..."

จู่ๆ นางก็หยุดพูด

ไปจวี้อี้อคิด ทำให้คนล่วงรู้ถึง...ถึงอันใด อย่างมากก็แค่ล่วงรู้ถึง

ฐานะแท้จริงของท่านเท่านั้นมิใช่หรือไร เขาอดไม่ได้ที่จะทอดตามองไป
แต่แล้วนางเป็นใครกันแน่

โคมระยาศราญบรรเลงพิณผีผาเอียงค่อนน้อยๆ ก่อนจะซ่อนใบหน้า
กลับเข้าไปหลังแสงเทียนอย่างฉลาดหลักแหลมอีกครั้ง

"น้องตามบารุงทัพแม่ทัพพาย คืบเลือนวันไหลโคมโรยรา หน้าประตูลูก
วังเวงร้างรถม้า วยสูงแต่งเป็นภรรยาแก้ววาณิช วาณิชเน้นประโยชน์
มิสนพราก เดือนก่อนจรจากชื่อใบชาถิ่นผู้เหลือง"

ไปจวี้อัถาม "สองสามประโยคนี้ก็มีปัญหาด้วยกระนั้นหรือ"

"น้องตามบารุงทัพแม่ทัพพาย ถูกแล้ว วยสูงแต่งเป็นภรรยาแก้ว
วาณิช ก็ถูกต้องอีกเช่นกัน" น้ำเสียงของนางสั้นระริก "เพียงแต่..."

"เพียงแต่อันใด"

นางนิ่งเงียบ กว่าจะตอบออกมาทีหลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ "ไม่มี
อันใด ว่าไปตามนี้เถิด"

ไปจวี้อัถามคิดว่า เมฆหมอกแห่งความเคลือบแคลงสงสัยก่อตัว
มากขึ้นทุกขณะจนหลุดปากพูด "วันนี้ข้าได้ให้คนไปลองสืบข่าวดู ทุกคน
ต่างบอกว่าไม่เคยพบพานพ่อค้าใบชาแซ่กู่ที่พำนักอยู่แถวปากแม่น้ำ
นานแรมปีที่ท่านเคยกล่าวถึงแต่อย่างใด ที่แม่นางเล่าล้วนเป็นความจริง?"

"พวกเขาอย่ามต้องไม่เคยได้ยิน" น้ำเสียงของนางสงบนิ่ง "เพราะ
พ่อค้าแซ่กู่ไม่ใช่คนในยามนี้ หากแต่เป็นคนในยามนั้น"

"ในยามนั้น?" ความรู้สึกหนาวสะท้านไล่ขึ้นมาตามแผ่นหลัง
ของไปจวี้อั เขาอดรอนทนไม่ไหวจึงถามออกมาตรงๆ "แม่นาง จวบจนถึง
ยามนี้ท่านยังไม่ยอมบิรปากเอ่ยถึงชื่อแซ่ของท่านให้ข้าได้รับรู้ ไม่ทราบว่ามี
ผู้น้อยแซ่ไปจจะขอถามได้หรือไม่"

นางชี้ไปที่ม้วนบทกวี "เราต่างเป็นคนเวียนท่องใต้ฟ้ากว้าง

พบพานบ้างไยต้องเคยรู้จักเล่า"

ไปจวีอี๋หมดคำพูด

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง สตรีคนดังกล่าวก็ถอนหายใจออกมาช้าๆ "นับว่าเป็นบทประพันธ์ชั้นยอดยากพบพานโดยแท้ ชำนาญนี้ก็ไม่ถึงจริงๆ ว่าไต่เท้าชื่อหมาจะเรียงร้อยเรื่องราวของชำน้อยได้นำประทับใจเยี่ยงนี้ บทกวีนี้ต้องสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลังได้แน่"

"น่าเสียดายที่ข้ากลับมีอาจู้ชื่อเสียงเรียงนามแท้จริงของท่านได้"

"ชื่อแซ่ของชำน้อยมิได้มีความสำคัญอันใด ก็เหมือนกับชีวิตข้าที่ไม่มีค่าให้ควรแก่การพูดถึง แต่ไม่ว่าเช่นไร ในเมื่อไต่เท้าชื่อหมาแต่งบทกวีชั้นเลิศให้เช่นนี้ ชำน้อยก็ขอบรรเลงบทเพลงตอบแทนน้ำใจให้ไต่เท้าฟังสักเพลงก็แล้วกัน"

ขณะกำลังพูด นางก็โอบฝ่ามือที่อยู่ข้างกายขึ้นและยกมือบรรเลงถึงแม้เมื่อคืนจะเคยไต่ยีนมาแล้วครั้งหนึ่ง และเขาก็ได้ใช้พรสวรรค์รจนาทุกสิ่งอย่างลงในบทกลอนหมดสิ้น แต่ยามนี้เมื่อได้ฟังมันอีกครั้งไปจวีอี๋ก็ยังคงรู้สึกเคลิบเคลิ้มลอยละล่องยากควบคุม

เมื่อบทเพลงบรรเลงจบเขาก็ร้องประหลาดใจยินดี "ห้าสาย! วันนี้ที่แม่นางบรรเลงคือฝ่าห้าสาย!"

"เมื่อเพลงจบแผ่นดีดกรอคลอใจกลาง สี่สายครางเสียงดูจใหม่ไกล้ขาดรอน" นางวางฝ่ามือในอ้อมแขนลง "ไต่เท้าชื่อหมาจู้ซึ่งในเสียงดนตรียิ่งนัก ถูกแล้ว เมื่อคืนที่ชำน้อยบรรเลงคือฝ่าสี่สาย แต่วันนี้ที่ชำน้อยใช้บรรเลงคือฝ่าห้าสาย"

"แต่ว่าแม่นาง ยามนี้บนโลกใบนี้เหลือผู้ที่ตีตีฝ่าห้าสายได้ดีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น"

"แต่ถึงเช่นนั้น ไต่เท้าชื่อหมาก็ยังทายไม่ถูกว่าชำน้อยคือผู้ใด"

นางแหงหน้าขึ้น ไปจิวอี้ตักตะลิ่งเมื่อพบว่ายามนี้อีกฝ่ายน้ำตาอาบนอง สองแก้ม สตรีคนดังกล่าวสะอึกสะอื้นถาม "อย่างน้อย ได้ทำชื่อหมาก็น่า จะทนายอายุของข้าหน่อยได้กระมัง"

"แม่นางดูเหมือน ยังไม่ถึงสี่สิบ?" ครั้นคำพูดนี้หลุดออกจากปาก ไปจิวอี้ก็รู้สึกกรวดร้าวทุกซักระทวม ความจริงปรากฏขึ้นตรงหน้าที่ละน้อย แล้ว แต่เขาก็กลับขลาดเขลาเกินกว่าจะเผชิญหน้า

นางยิ้มทั้งน้ำตา "ได้ทำชื่อหมาช่างรู้จักปลอบประโลมใจคนยิ่งนัก ก็ถูก ข้าน้อยเคยได้ยินคนพูดว่าคนเราหลังจากที่ตายไปแล้ว อายุขัยจะไม่เพิ่มขึ้นอีก"

ไปจิวอี้ประหลาดใจเป็นที่สุด

"เกือบสิบเอ็ดปีแล้ว" นางพึมพำ "สำหรับข้าน้อย สิบเอ็ดปีมานี้ ไม่ต่างอะไรกับความฝัน ที่ข้าน้อยปรารถนาก็เพียงเล่าเรื่องของตนเอง ให้ใครสักคนได้รับรู้ เมื่อเล่าจบข้าน้อยก็ควรตื่นจากฝันได้แล้ว"

"แม่นาง..."

"อย่า...ขอได้ทำอย่าได้กล่าวอันใดอีก ถือเป็นว่าข้าน้อยเป็นเพียง สตรีในบทกวีที่ทานรจนาไว้เท่านั้นก็พอ 'ผีผาจาริก' บทกวีดังงามเช่นนี้" นางปาดเช็ดน้ำตาและยิ้มพูด "เทียบกับ 'เพลงโศกนรินทร์' แล้ว ได้ทำชื่อหมาคิดว่าอันใดเด่นอันใดด้อยกว่ากัน"

"เรื่องนี้ไม่อาจนำมาเทียบกันได้"

"ถูกต้อง ไม่อาจเทียบกันได้ น่าเสียดายที่เขาไม่มีโอกาสได้เห็น หาไม่แล้ว ข้าน้อยก็ไม่รู้จริงๆ ว่าเขาจะยินดีชื่นชมมันเช่นไร"

ไปจิวอี้พูดไม่ออก ในเวลานี้แม้เขาเกือบจะลวงรู้ถึงฐานะของ อีกฝ่ายแล้วก็ตาม แต่ไม่ว่าเช่นไรเขาก็ยังคงไม่กล้านึกชื่อ

นางอ่านคำนำบทกวีตั้งแต่ต้น "หยวนเหอปีที่สิบ ข้าถูกเนรเทศ

ไปเป็นชื่อหมาอยู่ที่จิวเจียง ฤดูใบไม้ร่วงปีที่สอง ขณะกำลังส่งแขกอยู่ที่ปากแม่น้ำเฟินสูย คั้นคำได้ยินเสียงคนบนเรือบรรเลงผีผา เสียงแจ่มชัดกังวานนั้น คล้ายเคลือบแฝงไว้ซึ่งน้ำเสียงแห่งนครหลวง ครั้นสอบถามดูก็พบว่าผู้ที่ดีดเป็นคณิกาขายศิลป์จากฉางอัน เคยฝึกผีผากับอาจารย์มู่และอาจารย์เจามาก่อน ครั้นอายุมากขึ้น รูปโฉมงดงามถดถอย จึงฝากกายเป็นภรรยาภักดิ์กับวาณิชผู้หนึ่ง..." นางถอนหายใจออกมาวาววาว "แม้จะไม่เป็นเช่นนั้นเสียทั้งหมด แต่บางเรื่องก็มีจำเป็นต้องบอกกล่าวกับคนนอก ช่างเถอะ ในเมื่อวันนี้ได้ทำชื่อหมาช่วยให้ความปรารถนาชั่วชีวิตของผู้น้อยบรรลุลผลแล้ว ข้าน้อยก็ยินดีมอบผีผาห้าสายนี้ให้ท่านเป็นการตอบแทน ขอได้ทำได้โปรดรับไว้"

นางประคองผีผาไว้ด้วยมือทั้งสอง กลิ่นหอมอ่อนๆ กำจายออกมาจากผีผาที่ทำขึ้นจากไม้จันทร์ม่วง ลวดลายบนตัวผีผาเกิดจากการประดับฝังเปลือกหอยมุกและกระดองเต่า ด้านหน้าเป็นลายดอกโบตั๋น ส่วนด้านหลังเป็นภาพภูผาหิน มนุษย์ และสิ่งสาราสัตว์นานา มันเปล่งประกายวิบวาวหลากสีอยู่ได้แสงเทียน

"ผีผานี้ล้ำค่ายิ่งนัก ข้าไม่อาจ..." ไปจิวอี้คิดปฏิเสธ แต่จู่ๆ อีกฝ่ายกลับพูดสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

"ผีผานี้เป็นสิ่งวิเศษ ได้ทำชื่อหมาสมควรปฏิเสธ"

ราวกับได้ยินคำสั่งน่าเกรงขาม ไปจิวอี้ได้แต่ยื่นมือทั้งสองข้างออกไปรับผีผาไว้

"ข้าน้อยยังมีเรื่องอยากไหว้วานได้ทำชื่อหมาอีกเรื่อง"

"แม่นางเชิญกล่าว"

"ขอได้ทำชื่อหมาคิดหาหนทางส่งผีผานี้กลับบ้านเกิดของ मैंด้วย"

"บ้านเกิดของ मैंอยู่ที่ใด"

นางยิ้มรันทด "ฉางอัน พระราชวังชิงชิง"

ไปจิวอี้ตะลิ่งลาน

"พินอยู่คนเดียว ยามนี้พินกำลังกลับบ้านเกิดแล้ว ข้าเองก็ควร..."

นางมองจ้องไปที่นอกหน้าต่าง ผิวน้ำสงบนิ่งเสียบงัน กาลเวลาคล้ายหยุดนิ่ง

นางเดินไปที่หน้าประตูช้าๆ ท่องบทกลอนออกมาอย่างซัดถ้อย ซัดคำต่อหน้าประกายน้ำวับวามยามราตรี "อันฟ้าดินยืนยาวยังลี้ลับไป... เจ็บช้านี่สืบวันนิรันดร"

ไปจิวอี้ตกตะลิ่งพริ้งเพริด เขาหมายรุดขึ้นหน้าไปแต่กลับราวต้องคำสาป ทั้งเนื้อทั้งตัวไร้สิ้นเรี่ยวแรงไม่อาจขยับเขยื้อน ทำได้เพียงจ้องมองดูนางก้าวเท้าข้ามพินกราบเรือ ร่างหล่นร่วงสู่สายธารเบื้องล่าง ครั้นได้สติเขาก็ร้องตะโกนเสียงดัง ฟุ้งตรงไปที่กราบเรือ

ยังไม่ทันไร ระลอกคลื่นเหนือผิวน้ำที่เพิ่งแยกออกจากกันได้ไม่นานก็หลอมรวมกลับเข้าหากันอีกครั้ง ตอนนางหล่นลงสู่ผิวน้ำ นางไม่ทั้งตื่นหรือแม้แต่จะร้องเรียกขอความช่วยเหลือ กระแสธารกลืนร่างของนางลงสู่ใต้บาดาล ไม่เหลือทิ้งไว้ซึ่งร่องรอยใดๆ

จู่ๆ คนชุดดำบนเรือแจวที่อำพรางตัวอยู่กลางกอนภู้าที่ตั้งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกลก็พากันกระโจนลงน้ำ คนที่เหมือนเป็นหัวหน้าร้องออกมารวดเร็ว "เร็วเข้า ผู้บัญชาการทูตสั่งไว้ต้องจับคนให้ได้ว่ามีชีวิต ต้องมีชีวิต!" เขาตะโกนและทอดสายตาดูต้นไม้ไปยังเรือน้อยที่ประดับตกแต่งวิจิตรงดงามล้ำนั้น

ไปจิวอี้เดิมสามารถชักเท้าถอยหลังครั้งก้าวหลบเร้นซ่อนกายได้ แต่ความทุกข์ระทมเต็มเปี่ยมโถมทับความรู้สึกตกประหวั่นสิ้น เขาขยับใกล้เข้าไปพร้อมจ้องมองไปทางคนชุดดำที่เป็นหัวหน้า ทำเอา

ชายชุดดำที่ดูราวกับภูตผีปีศาจนั้นได้แต่คับแค้นเป็นอนหน้าหนี ตวาดเสียงก่นด่าลูกน้องที่โผล่หัวขึ้นมาหายใจ

"โผล่ขึ้นมาทำอะไร รีบงมหาต่อ! เป็นก็ต้องพบคน ตายก็ต้องพบศพ! ไม่ว่าเช่นไรพวกเจ้าก็ต้องเอาร่างของนางขึ้นมาให้ได้!"

"พวกเจ้าไม่มีทางได้อะไรทั้งนั้น" ไปจวีอี้ครุ่นคิดอย่างเจ็บปวดระคนยินดี "เพราะคนเราไม่อาจตายได้อีกเป็นครั้งที่สอง"

บทที่ 1 เทพดำเนิน

(1)

พระราชวังชิงชิ่ง ฤดูผีปีศาจออกอาละวาดอีกแล้ว

ชั้นที่นำตำราสี่ชื่อเชิญขององค์หญิงฮั่นหยางมาบอกเผยเสวียนจิ้ง ด้วยสีหน้าราบเรียบ... องค์หญิงมีรับสั่งเชิญท่านนักพรตให้เข้าเฝ้ายังวังหลวงเพื่อจับปีศาจ

เผยเสวียนจิ้งร้องไห้ก็ไม่ได้หัวเราะก็ไม่ออก เรื่องฤดูผีปีศาจปรากฏตัวขึ้นในพระราชวังชิงชิ่ง ครั้งนี้นับเป็นครั้งที่สองแล้ว ถึงแม้จะบอกว่านักพรตลัทธิเต๋ามีคาถาอาคมสามารถจับปีศาจได้ แต่องค์หญิงฮั่นหยางใช้เหตุผลดังกล่าวเรียกนางเข้าวังแล้วถึงสองครั้งสองครา เช่นนี้มีออกจะดูจงใจเกินไปหน่อยหรือ

ครั้นเผยเสวียนจิ้งขึ้นรถม้าหน้าอารามจินเซียนที่องค์หญิงทรงส่งมารับนางเป็นที่เรียบร้อย สารถึงก็ควบบรถม้ามุ่งตรงไปยังวังหลวงทันที

อีกครั้งแล้วที่นางต้องมาอยู่บนเส้นทางที่ถูกขนาบไว้ด้วยกำแพงสูง ทั้งสองข้างเช่นนี้

ยามนี้เฉยเสวียนจึงเข้าใจแล้วว่าถนนหนทางคับแคบที่ถูกขนาบไว้ ด้วยกำแพงสูงทั้งสองข้างนี้ ไม่ได้สร้างไว้เพียงเพื่อความปลอดภัยและความสะดวกสบายเท่านั้น หากแต่ยังใช้มันบดบังอำพรางสายตาของพวกชาวบ้าน รวมทั้งยังง่ายต่อการควบคุมดูแลของกองกำลังเส้นเชือก รวมถึงสายพระเนตรขององค์จักรพรรดิด้วย

ในเวลานี้เฉยเสวียนจึงกำลังเงี่ยหูฟังเสียงกึกกั ของล้อรถที่บิดอยู่กับพื้นถนน นางตระหนักได้ว่าตนเองกำลังมุ่งหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้าม

ระยะทางจากตรอกผู้ซิงไปพระราชวังซิงซิงนั้นไกลกว่าไปพระราชวังต้าหมิง ดังนั้นนางจึงมีเวลามากพอที่จะย้อนระลึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อหลายเดือนก่อน ตอนนางย่างเท้าเข้าพระราชวังซิงซิงเป็นครั้งแรก

หลังจากนางออกิษณกรรมขององค์หญิงเซียงหยางไปได้สองสามวัน องค์หญิงฮั่นหยางก็ส่งจดหมายเชิญมาให้ นางบอกว่าพระพันปีหวังทรงมีพระราชเสาวนีย์เรียกตัวเฉยเสวียนจึงให้ไปเข้าเฝ้า นับแต่อดีตของจักรพรรดิสั้นพระชนม์ พระพันปีหวังก็ทรงเก็บตนอยู่แต่ในพระราชวังซิงซิง ไม่ยอมออกพบหน้าผู้ใดนานนับสิบกว่าปี เรื่องนี้เฉยตู้ผู้เป็นอาเคยเล่าให้นางฟังว่าพระพันปีหวังเคยให้สัตย์สาบานต่อหน้าพระโกศของอดีตจักรพรรดิว่าจะไม่ขอพบองค์จักรพรรดิจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ส่วนองค์จักรพรรดิเองก็ไม่เคยย่างกรายเข้าสู่พระราชวังซิงซิงเพื่อพบเจอผู้เป็นมารดานานนับสิบกว่าปีแล้วเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ตอนได้รับจดหมายเชิญจากองค์หญิงอันหยาง
 เผยเสวียนจึงถึงได้รู้สึกประหลาดใจ ขณะเดียวกันก็นึกกระหายใคร่รู้
 พระพันปีทรงใช้ชีวิตตัดขาดจากโลกภายนอกเนิ่นนาน ไฉนจู่ๆ ถึง
 สนพระทัยในตัวนางขึ้นมาเช่นนี้ได้ เผยเสวียนจึงถูกกักบริเวณอยู่ใน
 อารามจินเซียน ไม่อาจเข้าออกได้ตามใจ มีชีวิตไม่ต่างอันใดกับ
 นักโทษขององค์จักรพรรดิ ดังนั้นการที่องค์หญิงอันหยางสามารถอาศัย
 พระราชเสาวนีย์ของพระพันปีพานางไปพระราชวังชิงชิ่งได้ แน่หนอนว่า
 ย่อมต้องได้รับพระราชนุญาตจากองค์จักรพรรดิแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย
 เพียงแต่ว่าแท้แล้วในพระทัยขององค์จักรพรรดินั้นทรงคิดการโดยอยู่กันแน่
 เผยเสวียนจึงมาถึงยังพระราชวังชิงชิ่งด้วยใจคิดสงสัย แต่ครั้น
 ย่างเท้าพ้นประตูวังเข้าไปนางก็ลืมนึกทุกสิ่งอย่าง

ที่ปรากฏอยู่ต่อสายตานาง คือซากปรักหักพังวิจิตรตระการตา
 หาใดเปรียบ

ฤดูกาลยังคงอยู่ในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ พระราชวังชิงชิ่งทุกหน
 ทุกแห่งล้วนต้นหลิวต้องสายลม มะเดื่อเถาอิงเกาะราวรั้ว หม่อมหลวงปด
 ช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิยังคงเบ่งบาน ดอกบัวในสระหลงจื่อผลิดอกตูม
 สีสันแห่งฤดูใบไม้ผลิยามนี้งดงามเจิดจ้าเสียยิ่งกว่าพระราชวังใดใน
 ฉางอันที่เผยแพร่ยั้งเคยไปเยี่ยมเยือน ไม่ว่าจะเป็นจัตุรมุข ตำหนัก
 พระราชฐาน ระเบียงสลักรวน ล้ำธารภูผาหินต่างล้วนวิจิตรเหนือกว่า
 ที่เผยแพร่ยั้งเห็นในพระราชวังต้าหมิง ทุกหนทุกแห่งล้วนทิ้งไว้ซึ่ง
 ร่องรอยหุหุราฟุ่มเฟือยในยุคสมัยอันรุ่งโรจน์

แต่ครั้นเข้าไปใกล้นางก็พบว่าด้วยเพราะไม่มีคนดูแลจึงทำให้
 ต้นไม้ใบไม้ต่างพากันขึ้นรก ใต้ชายคาระเบียงและกรอบหน้าต่างด้านบน
 ของตำหนักพระราชฐานอันโอ่าล้วนมีใยแมงมุมไหวพริ้ว เศษใบไม้ร่วง

กับดินโคลนจับตัวหนาเตอะอยู่ภายในสระ บนทางเดินเต็มไปด้วย
วัชพืชขนานา เศษกรวดเศษหินกระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นที่ยิ่งทำให้
เฉยเสวียนจิ่งประหลาดใจก็คือนางกำนัลที่เดินไปมาอยู่รอบๆ ล้วนอายุ
ไม่ใช่่น้อย ที่เส้นผมกลับกลายเป็นสีดอกเดา่นั้นมีอยู่กันเป็นจำนวนมาก
ท่าทางของพวกนางล้วนแลดูเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน สีหน้าเหม่อลอย
ว่างเปล่า รวากับมีเพียงร่างกายเท่านั้นที่ยังคงประดับประคองตนเอง
ให้ดำเนินชีวิตต่อไปบนโลก ส่วนวิญญาณนั้นลอยละล่องลาลับจาก
โลกนี้ไปก่อนหน้านานเนิ่นแล้ว

พระราชวังชิงชิงเป็นพระราชวังที่ถูกลี้ม คนที่พำนักอยู่ภายใน
ก็เช่นกัน ทุกคนต่างรวมตัวเป็นตายดับสูญอยู่ด้วยกัน

อันฟ้าดินยืนยาวยังสิ้นกาลปี เจ็บช้ำนี้สืบวันนิรันดร

จู่ๆ ประโยคที่ผู้คนต่างรู้จักกันดีของไป๋จวีอื่ก็ผุดขึ้นในหัวของ
เฉยเสวียนจิ่ง

ที่แท้พระราชวังชิงชิงก็คืออักษรคำว่า 'เจ็บช้ำ' ขนาดใหญ่ไร้สิ้นสุด
ที่ยังมีลมหายใจ

ขนาดเข้าไปถึงยังตำหนักหนานชวิน พบเจอกับองค์หญิงฮั่นหยาง
แล้ว แต่อารมณ์ความรู้สึกอันเกิดจากสิ่งที่มองเห็นนั้นกลับยังคงสาดซัด
ตาโถมใส่เฉยเสวียนจิ่งจนนางยากจะเรียกสติสัมปชัญญะกลับคืน

องค์หญิงฮั่นหยางเหลือซึ่งทรงสิริโฉมงดงาม พระพักตร์แลคล้าย
องค์จักรพรรดิเป็นที่สุด เพียงชายตามองดูก็รู้ได้ทันทีว่าทรงเป็นพี่น้อง
ร่วมอุทรกัน ตรงกันข้ามกับองค์หญิงเซียงหยางเหลือจ้อฮวี องค์หญิง
อีกพระองค์ที่เฉยเสวียนจิ่งเคยได้พบเจอ แม้พระองค์จะมีพระพักตร์
งดงามเสมือนหนึ่งบุปผา แต่กลับผิดแผกแตกต่างจากพี่น้องทั้งหลาย
สิ้นเชิง เฉยเสวียนจิ่งแอบคิด ว่ากันว่าองค์จักรพรรดิกับอดีตองค์จักรพรรดิ

ทรงละม้ายคล้ายคลึงกันยิ่งนัก เช่นนั้นแล้วรูปโฉมขององค์หญิงเซียงหยาง ก็คงคล้ายพระพันปีหวังผู้เป็นมารดากระมัง

องค์หญิงฮั่นหยางอยู่ในอารมณ์ตัวนเล็กมลายรู้ง บ่นฉลอง พระองค์กระโปรงมีลายปักดินทองเรียงร้อยกันอยู่ถึยบ ผ้าคลุมไหล่ประดับด้วยขนนกยูง วิบวาวเป็นประกาย คู่ควรกับฐานะสูงส่งของ องค์หญิง แต่เผยเสวียนจึงกลับพบโดยบังเอิญว่าอารมณ์ชุดนี้แท้แล้ว เป็นอารมณ์เก่า แม้จะถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี สีสนั้ยังคงดูสดใหม่ รัตเอนผ้าดิ้นหรือก็ดูงดงามพราวพรายเป็นที่สุด แต่รูปแบบของมัน กลับเห็นได้ชัดว่าเป็นของเมื่อหลายปีก่อน ยามนี้ไม่มีผู้ใดสวมใส่กัน อีกแล้ว

เผยเสวียนจึงแอบนี้กประหลาดใจ องค์หญิงฮั่นหยางกับ ผู้บัญชาการเขตทหารกัวงราชบุตรเขยต่างมั่งคั่งด้วยทรัพย์สมบัติ ผ้าไหมแพรพรรณที่เก็บอยู่ในคลังภายในจวนย่อมกองสูงเป็นภูเขา ด้วยฐานะและทรัพย์สมบัติขององค์หญิง ไฉนถึงสวมใส่อารมณ์ชุดหนึ่ง นานนับปีเช่นนี้

"อารมณ์ชุดนี้องค์จักรพรรดิเต๋อจงพระอัยกาของเราพระราชทานมา เมื่อตอนอภิเษกสมรส"

เผยเสวียนจึงตกใจ ฎกองค์หญิงฮั่นหยางอ่านความคิดออกเช่นนี้ ไบหน้าของนางก็อดแดงระเรื่อขึ้นน้อยๆ ไม่ได้

องค์หญิงฮั่นหยางกลับสีหน้าสงบนิ่ง "ตลอดสิบกว่าปีมานี้ เสด็จพี่ เฝ้าลดทอนอำนาจเจ้าผู้ครองหัวเมืองชายแดน ทุกครั้งที่เงินทองในท้อง พระคลังร่อยหรอไม่พอสนับสนุนกองทัพ พระองค์ก็มักนำเอาสินทรัพย์ ส่วนพระองค์ที่ทรงเก็บไว้ในวังหลวงออกมาพระราชทานให้กับเหล่า ทหารหาญอยู่เสมอ นานวันเข้าผ้าไหมแพรพรรณที่มีรูปแบบงดงาม

จากวังหลวงจำนวนมากก็แพร่กระจายไปในหมู่บ้าน ถึงแม้ว่า ยามนี้พวกหญิงสาวชาวบ้านจะชอบแต่งกายด้วยอาภรณ์หรือหรงดงาม อีกทั้งยังชอบแต่งกายประกวดประชันขันแข่งกัน แต่เรื่องนี้เราหาได้ ใส่ใจไม่ เสื้อผ้าอาภรณ์ ตัวนใหม่แพรพรรณที่องค์จักรพรรดิเต๋อจง พระราชทานให้เราในยามนั้น ไม่ว่าจะสำหรับฤดูกาลใดต่างล้วนมี พร้อมสรรพ ขอเพียงรู้จักดูแลรักษา ไม่ทำมันเปรอะเปื้อนเสียหาย ต่อให้เดือนหนึ่งซักสามครั้งห้าครั้ง อย่างไรก็ตามก็เหลือพอให้เราได้สวมใส่ ยิ่งไปกว่านั้นเรื่องการแต่งกายเราเองก็ชอบรูปแบบเก่าๆ มากกว่า" ครั้นตรัสถึงตรงนี้ องค์หญิงฮั่นหยางก็ทรงกวาดสายพระเนตรมองดู การแต่งกายของเฉยเสวียนจึงตั้งแต่หัวจรดเท้า แยมพระสรวลออกมาน้อยๆ ก่อนรับสั่ง "เพียงอาภรณ์ชาวสะอ้านกว่าหิมะ ใบหน้าดงาม ไร้เครื่องประทีนโฉมใดๆ ของนักพรตเฉยก็งามล้ำกว่าสตรีที่ชอบแต่งตัว เหล่านั้นแล้ว"

เฉยเสวียนจึงยื่นหน้าแดง นางรีบเปลี่ยนเรื่องพูด "กังกงบอก หม่อมฉันว่าพระพันปีทรงมีพระราชเสาวนีย์ให้หม่อมฉันเข้าเฝ้า แต่ กลับมีทราบว่าด้วยเรื่องอันใด"

"เฮ้อ" องค์หญิงฮั่นหยางถอนพระปัสสาสะยาวๆ "ความจริง พระพันปีไม่ทรงพบปะคนนอกนานมากแล้ว วันนี้ที่เรียกท่านนักพรตเฉย มากี่ด้วยเพราะระยะนี้พระราชวังซึ่งซึ่งเกิดเหตุประหลาดรบกวนพระพันปี ทำให้พระองค์ไม่อาจบรรทมไม่อาจเสวย พระพันปีทรงพระวรกาย อ่อนแออยู่แต่เดิม ยามนี้ยังทรงเป็นเช่นนี้อีก เรารู้สึกกังวลยิ่งนัก และ เพราะเคยได้ยินเรื่องราวของนักพรตเฉยมาไม่น้อย หลังไต่ตรองครุ่นคิด อยู่หลายต่อหลายเพลา เราก็พบว่าคงมีเพียงนักพรตเฉยเท่านั้นที่จะช่วย ได้"

"หม่อมฉัน?" เผยเสวียนจึงถาม "เรื่องอะไรหรือเพคะ"

"เรื่องภูตผีปีศาจอาละวาดในวัง..."

เผยเสวียนจึงอดเบิกตาโหลงไม่ได้

เดิมพระราชวังชิงซึ่งเป็นคฤหาสน์ขององค์จักรพรรดิเสวียนจง เมื่อครั้งยังดำรงตำแหน่งเป็นอ๋องปกครองหัวเมืองชายแดน หลังขึ้นครองราชย์พระองค์ก็ทรงทุ่มเทกำลังสร้างพระราชวังชิงซึ่ง โยกย้ายกิจกรรมสำคัญทั้งหมดมาไว้ที่ตำหนัก ทำให้พระราชวังชิงซึ่งกลายเป็นพระราชวังหลังที่สามของเมืองฉางอัน ต่อจากพระราชวังไท่จี๋และพระราชวังต้าหมิง ถูกผู้คนเรียกขานเป็น 'พระราชฐานใต้' ในพระราชวังชิงซึ่งมีอาคารอยู่ด้วยกันสองหลัง หลังแรกคือหอฉินเจิ้งอู่เป็นซึ่งถูกจัดให้เป็นตำหนักหลัก ส่วนอีกหลังคือหอฮวาเอ้อเซียงฮุย ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับกำแพงทางทิศใต้ของพระราชวังชิง ในรัชสมัยขององค์จักรพรรดิเสวียนจง ไม่ว่าจะพิธีเฉลิมฉลอง หรือเหตุการณ์สำคัญต่างๆ อย่างเรื่องเปลี่ยนรัชศก การสอบขุนนางระดับเคอจิว การอภิเษกโศภสัณจัดขึ้นที่ลานหน้าหอฉินเจิ้งอู่เป็นด้วยกันทั้งสิ้น ทุกปีในเดือนหนึ่งวันที่สิบห้าช่วงเทศกาลซ่งหยวน และเดือนแปดวันที่ห้าวันคล้ายวันประสูติของจักรพรรดิเสวียนจง องค์จักรพรรดิก็จะเสด็จขึ้นหอฉินเจิ้งอู่เพื่อรับการถวายพระพรจากประชาชนและเหล่าขุนนางทั้งหลายพร้อมทั้งหยางกุ้ยเฟย

หลายสิบปีผ่านไปเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งหมดกลับกลายเป็นเพียงเมฆหมอกที่ลอยผ่านตา พระราชวังชิงซึ่งเริ่มถูกทิ้งร้าง หลังไท่ซึ่งหวงสละราชบัลลังก์ พระองค์ทรงใช้ชีวิตในช่วงสองสามเดือนสุดท้ายอยู่ที่พระราชวังชิงซึ่ง ก่อนจะกลายเป็นที่ประทับในบั้นปลายชีวิตของพระพันปีและเหล่าพระมเหสีไปโดยสมบูรณ์ หอฉินเจิ้งอู่เป็นหมดสิ้น

ความสำคัญ ครั้นอดีตองค์จักรพรรดิสิ้นพระชนม์มันก็ถูกปิดตาย ไม่มี
การใช้งานใดๆ อีก

องค์หญิงฮันหยางบอกกับเฉยเสวียนจิ้ง เรื่องนี้เกรงว่าจะเกิดขึ้น
ที่หอฉินเจิ้งอู่เป็น

เมื่อสองวันก่อน นางกำนัลที่ชื่ออู่ซวงฆ่าตัวตายด้วยการกระโดด
หอฉินเจิ้งอู่เป็น ว่ากันว่าภุมตผีปีศาจเป็นคนคร่าชีวิตนาง

"ถูกภูตผีปีศาจคร่าชีวิต?" เฉยเสวียนจิ้งขมวดคิ้ว "คำพูดเช่นนี้ผู้ใด
เป็นคนกล่าวหรือเพคะ"

องค์หญิงฮันหยางถอนพระบัสสะสะ "ก๊วยเหนียงเห็นเหตุการณ์
โดยตลอด นักพรตโฉนไม่เรียกนางมาสอบถามเล่า"

ก๊วยเหนียงเข้าวังมาตามพระราชเสาวนีย์ เฉยเสวียนจิ้งตกใจ
อีกคราว

ก็เหมือนอย่างที่เฉยเสวียนจิ้งเห็น พวกนางกำนัลในพระราชวัง
ซึ่งซึ่งส่วนใหญ่ล้วนอายุมากแล้ว ที่อยู่รับใช้จักรพรรดิองค์ปัจจุบัน
ในพระราชวังด้านมิงจะมีก็แต่ นางกำนัลอายุน้อยที่ยังคล่องแคล่ว
ปราดเปรียวเท่านั้น ส่วนพวกเฒ่าชราสังฆาร่วงโรยต่างถูกส่งให้มา
อยู่ที่นี้ ในหมู่ นางกำนัลพวกนี้มีพวกที่อายุเกินเจ็ดสิบเหลืออายุขัย
ให้ใช้ได้ก็อีกเพียงไม่กี่วันปะปนอยู่ด้วย ใครเล่าจะหวังให้นางกำนัล
พวกนี้ทำอันใดอีก ที่ให้มาอยู่ที่นี้ก็เพียงให้พวกนางได้มีที่ซุกหัวนอน
ใช้ชีวิตบั้นปลายตราบสิ้นลมหายใจเท่านั้น

จยา ก๊วยเหนียงก็คือหนึ่งในนางกำนัลเส้นผมขาวโพลนที่ว่า เพียงแต่
ออกจะดูเฒ่าชรามากกว่าคนอื่นอยู่สักหน่อย

นางคุกเข่างอๆ ะๆ ถวายพระพรอยู่ที่หน้าตําหนัก องค์หญิง
ฮันหยางรับสั่งปรามนางรวดเร็ว "ก๊วยเหนียงไม่จำเป็นต้องมากพิธี

แต่ไหนแต่ไรท่านก็ไม่เคยคุกเข่า แล้ววันนี้เอนถึงทำเช่นนี้เล่า"

นางกำนัลนางหนึ่งปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ประคองจ่าก๊วยเหินยง ให้นั่งลงบนเบาะรองพื้นที่นั่งที่ตั้ง

องค์หญิงฮั่นหยางทรงอธิบายให้เผยแพร่ยั้งฟัง "ก๊วยเหินยงเข้าวัง มาตอนรัชศกเทียนเป่าปีที่สิบ เคยรับใช้หยางก๊วยเฟย ยามนี้มาเป็น นางกำนัลอยู่ในพระราชวังชิงชิง อายุจัดว่ามากที่สุด องค์จักรพรรดิเอง เคยมีรับสั่งอนุญาตให้ก๊วยเหินยงไม่ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมของ เหล่านางกำนัลในวัง พวกเราทุกคนเองก็ต่างล้วนปฏิบัติตามรับสั่งนั้น"

รัชศกเทียนเป่าปีที่สิบ? เผยเสวียนจิ้งนึกคำนวณอยู่ในใจ นั่นก็ แปลว่านางเข้ามาอยู่ในวังตั้งแต่หกสิบห้าปีก่อน หากก๊วยเหินยงเข้ามา อยู่ในวังตอนอายุสิบขวบ ยามนี้นางก็น่าจะอายุเจ็ดสิบห้า กบฏอันสี่อ เกิดขึ้นในรัชศกเทียนเป่าปีที่สิบสี่ นั่นก็หมายความว่าเรื่องราวเหล่านั้น เกิดขึ้นหลังจากก๊วยเหินยงเข้ามาอยู่ในวังได้สี่ปี ยิ่งไปกว่านั้นยังเคย ผ่านเหตุการณ์ความไม่สงบครั้งใหญ่ การอพยพลี้ภัยสงครามยาวนาน ที่เกิดขึ้นในกาลต่อมา คงเพราะนางใช้ชีวิตได้อย่างเข้มแข็งจวบจนถึง ปัจจุบัน เป็นประจักษ์พยานในความรุ่งเรืองเสื่อมทรมของราชวงศ์ถึง ตลอดระยะเวลาเกือบร้อยปีเช่นนี้กระมัง ถึงทำให้นางได้รับการยกย่อง มากมายเป็นพิเศษเยี่ยงนี้

ก๊วยเหินยงคล้ายตระหนกตกใจ ศีรษะขาวโพลนก้มมองพื้น ร่างกายอ้อมงอระริกเบาๆ เผยเสวียนจิ้งไม่อาจเห็นใบหน้าของนาง

องค์หญิงฮั่นหยางตรัสด้วยพระสุรเสียงอ่อนโยน "ก๊วยเหินยง ท่านไม่ต้องวิตก นักพรตผู้นี้เพียรบำเพ็ญแก่กล้า เชี่ยวชาญเรื่อง ภูตผีปีศาจยิ่ง เราเชิญมาเพื่อกำจัดปีศาจร้ายโดยเฉพาะ ท่านทำเพียง เล่าเรื่องราวก่อนอู่ซวงจะตายอนาถออกมาให้นักพรตเผยแพร่เท่านั้นก็พอ"

สมแล้วที่เป็นพระชนิษฐาร่วมอุทรในจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน
เผยเสวียนจิ้งรู้สึกจนใจ นางซำเลื่องมององค์หญิงฮั่นหยางปราดหนึ่ง
พี่น้องคู่นี้เวลาสั่งงานนางต่างล้วนพูดจาวกับว่าเรื่องราวต่างๆ ล้วน
สมควรเป็นเช่นนั้นอยู่ตั้งแต่แรก ไม่เคยคำนึงถึงความรู้สึกของนางว่า
นางจะยินดีหรือไม่ประการใด

ก๊วยเหนียงนางกำนัลเดมาเริ่มปรับปากเล่า แต่ถึงกระนั้นศรัทธาของนาง
ก็ยังคงค้อมต่ำเช่นเดิม

น้ำเสียงของนางเดมาซหายิ่งนัก พุดจาหรือก็สับสนวทวนไปมา
แต่ไม่ว่าจะดีร้ายเช่นไรเผยเสวียนจิ้งก็ยังคงฟังเข้าใจได้อยู่

ที่แท้คู่ชวงก็แซ่ชวี เดิมเป็นนางกำนัลอยู่ในพระราชวังตำหมิง
แต่เพราะนางกำนัลในพระราชวังซิงซิงเดมาชรามากขึ้นทุกวัน ไม่อาจ
ทำงานทำการอันใดได้อีก เมื่อห้าปีก่อนสำนักข้าหลวงฝ่ายในจึงส่ง
นางกำนัลที่อายุยังน้อยกลุ่มหนึ่งมาที่พระราชวังซิงซิง และชวีคู่ชวง
ก็เป็นหนึ่งในนั้น นับแต่มาถึงชวีคู่ชวงก็ถูกส่งให้ไปพักอยู่ร่วมกับ
จย่าก๊วยเหนียง ด้วยเพราะจย่าก๊วยเหนียงอายุมากแล้ว พระพันปีจึงทรง
มีพระราชเสาวนีย์เป็นการพิเศษ อนุญาตให้นางไม่ต้องทำงานจุกจิก
อันใด รับผิดชอบเพียงถือกุญแจหอในพระราชวังซิงซิงทั้งสองหลัง
อันได้แก่หอฉินเจ็งอู่เป็นกับหอฮวาเอ้อเซียงฮุย คอยเปิดประตูหน้าต่าง
ระบายลมปิดกวาดทำความสะอาดตามเวลาที่กำหนด

องค์หญิงฮั่นหยางทรงอธิบายให้เผยเสวียนจิ้งฟัง หน้าที่ของ
หอทั้งสองหลังนี้หนึ่งคือไว้เป็นห้องทรงงานอีกหลังไว้ใช้เป็นห้องเสวย
มีเพียงยามองค์จักรพรรดิหรือไท่ซังหวงเสด็จมาประทับเท่านั้น หอทั้งสอง
ถึงจะถูกเปิดใช้ พระพันปีหวังทรงรักสันโดษ แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เสด็จ
ออกพบคนนอก ดังนั้นนับแต่เริ่มต้นปีรัชศกหยวนเหอเป็นต้นมา

หอทังสองก็ไม่เคยถูกเปิดใช้อีกเลย แต่ด้วยเพราะภายในห่อมีสมบัติล้ำค่า นับแต่สมัยองค์จักรพรรดิเสวียนจงเก็บไว้มากมาย จึงไม่ทรงอนุญาตให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าไปปิดกวาดทำความสะอาด วันนั้นก็แต่ยก้าก้วยเหนียง ผู้มีอาวุโสมากประสบการณ์และเป็นที่ไว้วางพระทัยที่สุดเท่านั้น งานดังกล่าวไม่ใช่งานหนัก จยก้าก้วยเหนียงแม้จะอายุมากร่างกายเสื่อมถอย แต่การเข้าไปทำงานสิบวันครั้งเดือนครั้งนางยอมทำได้ไม่ยาก และตลอดหลายปีที่ผ่านมาก็ไม่เคยเกิดเรื่องผิดพลาดอันใด

แต่ก่อนหน้านี้สักประมาณเดือนกว่าๆ วันที่ต้องระบายลม บัดกวาดทำความสะอาดหอดินเจิ้งอู่เป็นก็มาถึงอีกคราว แต่ครั้งนี้ ก้วยเหนียงกลับพบว่ากุญแจที่นางถือไว้ นั้นหายไป แรกเริ่มเดิมทีนาง คิดว่าอาจเป็นเพราะตนเองเผล่าซราจนความจำเลอะเลือน เลยลืม เอากุญแจไปวางไว้ที่ใดสักแห่ง แต่ขณะที่กำลังรื้อรจนค้นหาไปทั่ว จู่ๆ ชวีอู่ซวงกลับค่อยๆ หยิบกุญแจออกมา และยอมรับว่าเป็นคนขโมย ไปเอง

ชวีอู่ซวงยอมรับว่าตนอยากรู้อยากเห็นเรื่องหอทังสองมาเนิ่นนาน และอดใจไม่ไหวจึงได้ขโมยกุญแจไป อาศัยจังหวะค่าคืนมีดมิถสลายลม โถมกระหน่ำแอบลอบเข้าไปในหอดินเจิ้งอู่เป็น พอได้ยินเช่นนั้นแน่นนอนว่า ก้วยเหนียงยอมโมโหเป็นที่สุด แต่ครั้นลองคิดดูอีกที อู่ซวงคนนี้นิสัยใจคอ นับว่าไม่เลว ตลอดระยะเวลาสองสามปีที่อยู่ด้วยกันมา นางก็ได้อีกฝ่าย คอยช่วยเหลือดูแลไม่ขาด อู่ซวงแค่แอบลอบเข้าไปสำรวจดูหอดินเจิ้งอู่เป็น คราวหนึ่งเท่านั้น หน้าซ้กยามนี้ยังสำนึกผิดแล้ว เรื่องนี้ก็ไม่ใช่จะใหญ่โตอะไร หนักหนา ดังนั้นหลังจากเอ่ยปากสั่งสอนอู่ซวงไปสองสามประโยค นาง ก็เก็บกุญแจกลับ ไม่ได้แพร่งพรายเรื่องนี้ให้ผู้ใดได้รู้

"นี่ก็ไม่ถึง การกระทำเช่นนี้ของข้ากลับเป็นการทำร้ายอู่ซวง..."

พอพูดถึงตรงนี้ จ๋าย่ากั๊ยเหนียงก็อดหลังน้ำตาไม่ได้

เรื่องขโมยกุญแจผ่านพ้นไปได้ด้วยดี แต่พฤติกรรมของอู่ซวง กลับแปลกประหลาดมากขึ้นเรื่อยๆ จากที่เคยเป็นคนฉลาดปราดเปรียว งานการใดล้วนกระทำด้วยความรอบคอบ จู่ๆ ก็กลับกลายเป็นคน สะเพร่า วันทั้งวันจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว สีหน้าหรือกั๊ยซัดเผือด และ ด้วยเพราะรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติแน่ กั๊ยเหนียงจึงคอย จับตาสังเกตนางเป็นพิเศษ ผลก็คือนางพบว่าทุกคืนอู่ซวงจะเข้ามา ขโมยกุญแจที่เก็บไว้ในตู้ แอบเข้าไปยังหอฉินเจิ้งอู่เป็น อยู่在那นั้น ช่วงระยะเวลาหนึ่งก่อนจะเหม่อลอยกลับมาที่ห้อง

"ทุกคืนกระนั้นหรือ" เผยเสวียนจิ่งถาม

"ใช่แล้ว"

เรื่องนี้นับว่าผิดปกติจริงๆ หลังจากเฝ้าสังเกตอยู่หลายวัน ในที่สุด กั๊ยเหนียงก็ตัดสินใจพูดกับอู่ซวงดีๆ ถามนางว่าแท้แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้น กันแน่ แต่ใครจะไปรู้ อู่ซวงกลับร่ำไห้เจ็บปวดบอกกับกั๊ยเหนียงว่าตนเอง พบเจอปีศาจร้ายในหอฉินเจิ้งอู่เป็น ยามนี้ถูกมันตามรังควานไม่สิ้น รู้สึกหวาดกลัวเป็นที่สุด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไรถึงจะหลุดพ้นจากการ ตามรังควานของมันได้

"มีปีศาจในหอฉินเจิ้งอู่เป็น?" เผยเสวียนจิ่งซักใช้ "ภูตผีปีศาจอันใด"

"เป็นนางปีศาจตนหนึ่ง" น้ำเสียงทุกซอกซอกของกั๊ยเหนียงเริ่มอาบ แฝงซึ่งความรู้สึกหวาดหวั่น

ตอนนั้นคำพูดของอู่ซวงทำเอานางตกใจจนกระโดดผลุง แต่ ขณะเดียวกันก็รู้สึกยากที่จะเชื่อ กั๊ยเหนียงใช้ชีวิตอยู่ในพระราชวังซึ่งซึ่ง มาตลอดทั้งชีวิต ไม่ว่าจะความเจริญรุ่งเรืองหรือความถดถอยเสื่อมทรมาน ของพระราชวังซึ่งซึ่ง ความสูงส่งของสายสกุลเหล่าแห่งราชวงศ์ถึงมาจนถึง

ฐานะด้อยต่ำของพวกเขาที่นางกำนัล ความเป็นความตายทั้งหมดทั้งมวล ล้วนไม่มีอันใดหลุดรอดสายตานางไปได้...แต่ถึงกระนั้นก๊วยเหียงก็ไม่เคย ได้ยินว่าในหอฉินเจิ้งอู่เป็นมีนางปีศาจอันใดมาก่อน

แต่ก๊วยชวงกลับพูดหนักแน่น ยืนยันว่าตอนขโมยกุญแจ แอบเข้าไปในหอฉินเจิ้งอู่เป็นยามวิกาลครั้งแรกนั้น นางได้พบกับปีศาจ ตนนั้นบนโถงบนสุดของหอฉินเจิ้งอู่เป็น และนับแต่นั้นเป็นต้นมานางก็ ผันร่ายอยู่ทุกค่ำคืน ในฝันปีศาจบีบบังคับให้นางต้องกลับไปยัง หอฉินเจิ้งอู่เป็นครั้งแล้วครั้งเล่า ก๊วยชวงแม้จะไม่อยากไป แต่สุดท้าย นางก็ได้แต่ละลืมละลือทำตามคำสั่ง นางเองก็บอกไม่ถูกว่าตอนอยู่ที่ หอฉินเจิ้งอู่เป็นนั้น นางปีศาจทำอะไรกับตนเองบ้าง นางจำได้เพียง คลับคล้ายคลับคลาว่านางปีศาจถูกกักขังอยู่ในหอเนิ่นนานหลายปี จำต้องหาตัวตายตัวแทน วิญญาณถึงจะไปเกิดใหม่ได้

องค์หญิงฮั่นหยางตรัส "เราคิดว่าที่นางปีศาจพาตัวก๊วยชวงเข้าไป ในหอทุกคืน ก็คงเพื่อหาโอกาสเหมาะๆ เปลี่ยนก๊วยชวงให้กลายเป็นร่าง แทน"

ก๊วยเหียงเล่าต่อว่าตอนนั้นนางเห็นก๊วยชวงคล้ายคนสติวิปลาส หากยังคงเป็นเช่นนี้ต่อไป แม้ไม่ถูกนางปีศาจเอาชีวิตไป สุดท้าย คงไม่แคล้วต้องเสียสติเป็นแน่ ที่ยิ่งยุ่งยากก็คือหนึ่ง เรื่องนี้จะบอกให้ ผู้ใดล่วงรู้ไม่ได้เป็นอันขาด เพราะทันทีที่เรื่องก๊วยชวงแอบลอบเข้าไปใน หอฉินเจิ้งอู่เป็นแพร่สะพัดออกไป ถึงตอนนั้นเกรงว่าแม้แต่ตัวก๊วยเหียงเอง ก็คงยากจะหนีความผิดฐานประมาทเลินเล่อไปได้ สอง เรื่องนางปีศาจนี้ ถือเป็นเรื่องเสียดจัญไร เจ้านายสูงสุดที่ประทับอยู่ในพระราชวังชิงชิ่ง ยามนี้คือพระพันปีหวังที่ทรงพระพลานามัยอ่อนแอ หากมันต้องมา ตกพระทัยกับเรื่องนี้...หลังจากครุ่นคิดอยู่หลายครั้งหลายครา ในที่สุด

ก๊วยเหนียงก็ตัดสินใจไปสำรวจหอดินเจิ้งอู่เป็นกลางดึกพร้อมกับอู๋ซวง

"ข้าแค่อยากไปเห็นความจริงด้วยตาตนเอง ไม่ว่าจะเช่นไรข้าก็ต้องไปเห็นเองกับตาให้ได้เสียก่อนถึงจะบอกได้ว่าในหอนั้นมีนางปีศาจอยู่จริงหรือไม่ อีกอย่างต่อให้มีนางปีศาจต้องการหาตัวตายตัวแทนอยู่จริง ข้าแก่ชราปุนนี้แล้ว เช่นนั้นก็ให้นางปีศาจเอาชีวิตของข้าไปแทนเถิด อู๋ซวงอายุยังน้อย ข้าจะขอให้นางปีศาจปล่อยนางไป"

ดังนั้นเมื่อสองคืนก่อน หลังผ่านพ้นยามสอง ก๊วยเหนียงกับอู๋ซวงจึงมุ่งหน้าไปหอดินเจิ้งอู่เป็น ขณะอยู่บนโถงชั้นบนสุด จู่ๆ นางปีศาจก็ปรากฏตัวขึ้น!

"แล้วเจ้าเห็นชัดหรือไม่ว่าปีศาจตนนั้นรูปร่างหน้าตาเช่นไร" เผยเสวียนจึงถาม

ก๊วยเหนียงตอบด้วยสีหน้าซีดเผือด "ข้าเห็นเพียงแต่เงา เลือนราง..." นางปาดน้ำตาพูด "ตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ดวงตาของข้าครั้งมีดคำก็ฝ้าฟาง ลึน คึ้นนั้นตอนพวกเราขึ้นไปบนหอ เพราะกลัวว่าจะมีคนพบเห็น อู๋ซวงจึงถือเพียงโคมไฟดวงหนึ่ง ด้านนอกมีผ้าโปร่งห่อคลุมอีกหลายชั้น พอส่องสว่างเพียงพื้นที่ซ้ายขวาน้ำหลังเล็กๆ เท่านั้น แต่ว่าข้ามองเห็นเงาคนจริงๆ! อ่า...ไม่สิ เงาปีศาจต่างหาก"

"หลังจากนั้นแล้ว"

"ข้าตกใจแทบสิ้นสติ นึกคำพูดคำจาที่เตรียมไว้ก่อนหน้าไม่ออก แม้สักประโยค รู้เพียงแต่หันหลังวิ่งหนี แต่อู๋ซวงกลับเดินตรงไปหา นางปีศาจตนนั้น ข้าตะโกนเรียกนางแต่นางกลับเหมือนไม่ได้ยิน ไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อย ข้ารวบรวมความกล้าไปจุดตั้งนาง แต่นางกลับสะบัดแขนข้าออกเต็มแรง ข้าด้วยเพราะไม่ได้ยินให้ดี จึงล้มกลิ้งตกบันได วิงเวียนแทบตาย จะลุกก็ลุกไม่ขึ้น ได้แต่ล้มตามองไปทางด้านบน อู๋ซวงชยับเดิน

ทีละก้าวไปหยุดอยู่ต่อหน้านางปีศาจ จู่ๆ ร่างของนางก็ลอยขึ้นกลางอากาศ ไปจนถึงริมหน้าต่าง ก่อนจะปลิวกระเด็นออกจากหอวังหล่นลงพื้น... หลังจากนั้นข้าก็สติสัมปชัญญะดับวูบ ไม่รู้ไม่เห็นอะไรอีก"

ก๊วยเหเนียงรำให้เสียงดัง

องค์หญิงอันหยางทรงลอบไหล่ปลอบใจนาง พลางรับสั่งกับเผยเสวียนจิ้ง "เมื่อวานตอนเช้า ขณะพวกชั้นที่นางกำนัลกำลังปิดกวดทำความสะอาด พอเห็นร่างไร้วิญญาณของคู่ชวงอยู่ที่นอกหอคินเจิ้งจู้เป็นพวกเขาก็ต่างพากันส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโร ครั้นหาไปจนถึงในหอก็พบว่าด้านในยังมีก๊วยเหเนียงนอนหมดสติอยู่ที่บันไดอีกคน โชคดีที่นางไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงไม่นานก็ปลุกให้ฟื้นขึ้นมาได้ เพียงแต่ครั้นพระพันปีทรงทราบเรื่อง พระองค์ก็ทรงตกประหวั่น มีรับสั่งเรียกเราเข้าวังให้มาช่วยจัดการเรื่องราวพวกนี้"

"แล้วนางปีศาจเล่า" เผยเสวียนจิ้งถาม "มีผู้ใดพบเบาะแสของนางปีศาจในหอคินเจิ้งจู้เป็นหรือไม่เพคะ"

องค์หญิงอันหยางส่ายพระพักตร์ "เราเคยเข้าไปดูมาครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่พบร่องรอยผิดปกติอันใด"

"นั่นก็หมายความว่าความเชื่อมโยงกันระหว่างการตายของคู่ชวงกับเรื่องภูตผีปีศาจออกอาละวาดเป็นเพียงคำพูดของก๊วยเหเนียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ว่ากันตามหลักแล้ว ที่คู่ชวงตกจากหอลงไปตายนั้น อาจเป็นไปได้ว่านางพลัดตกลงไปเอง ไม่ก็ฆ่าตัวตาย หรือไม่ก็ถูกใครบางคนฆ่า"

ก๊วยเหเนียงร้องออกมา "เหตุใดท่าน..."

องค์หญิงอันหยางส่งสัญญาณบอกให้อีกฝ่ายสงบปากสงบคำ ก่อนจะหันไปถามเผยเสวียนจิ้ง "แต่การที่คู่ชวงตกจากหอคินเจิ้งจู้เป็นไม่ว่าจะพลัดตกลงไปเอง ฆ่าตัวตาย หรือถูกใครบางคนสังหาร อย่างไร

ก็ต้องมีต้นสายปลายเหตุบ้างกระมัง"

"เรื่องนี่ตั้งข้อสันนิษฐานได้หลายประการเพะ บางทีคู่ชวงอาจไปหาของบางอย่างที่หอจินเจิ้งผู้เป็น ไม่แน่ว่านางอาจหมายขโมยสมบัติล้ำค่าขององค์จักรพรรดิ แต่ไม่ระวังพลัดตกลงไปเองก็เป็นได้ หรือบางทีนางอาจแอบนัดหมายกับใครบางคน ผลที่ตามมาคือถูกอีกฝ่ายลอบสังหารหรือไม่นางก็อาจอยากตาย หอจินเจิ้งผู้เป็นเป็นสิ่งปลูกสร้างที่สูงที่สุดในพระราชวังชิงชิ่ง หากกระโดดลงมาจากที่นั่นคงต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ข้อสันนิษฐานที่ยังเป็นไปได้อีกประการคือนางไปที่นั่นเพื่อไปส่งสัญญาอะไรบางอย่างให้ใครบางคน พวกเราต่างรู้ดี หอจินเจิ้งผู้เป็นเชื่อมต่อกับกำแพงทางทิศใต้ของพระราชวังชิงชิ่ง หากมันขึ้นไปจุดโคมไฟบนชั้นบนสุด ต่อให้อยู่ไกลเข้าไปถึงในเมืองก็ย่อมมองเห็นได้..."

ก๊วยเหนียงตะลึงตาค้างพูดอะไรไม่ออก องค์หญิงฮันหยางเองก็ทรงตะลึงงันเช่นกัน กว่าจะรับสั่งอันใดได้อีกก็หลังจากผ่านไปพักใหญ่ "นักพรตเผยช่างคิดยิ่งนัก"

"หม่อมฉันมิได้ช่างคิด หากแต่เห็นชัดอยู่แล้วว่าเหตุการณ์เบื้องต้นนี้มีความเป็นไปได้หลายประการ มีเพียงคำพูดที่ว่านางปีศาจหาตัวตายตัวแทนเท่านั้นที่ดูไม่มีมูลที่สุด"

จ๋าย่าก๊วยเหนียงร้อนรนขึ้นมาทันที "นักพรตเผยหมายความว่าข้าพูดเหลวไหลใช่หรือไม่ ข้าอายุปุนี่แล้ว คู่ชวงเองก็ไม่ได้มีความแค้นอันใดกับข้า แล้วข้า...ข้าใจนต้อง..."

"ก๊วยเหนียงอย่าเพิ่งร้อนใจไป" องค์หญิงฮันหยางรับสั่งเตือนสติก๊วยเหนียง "จากน้ำเสียงของนักพรตเผย คล้ายมีความคิดเห็นอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว"

